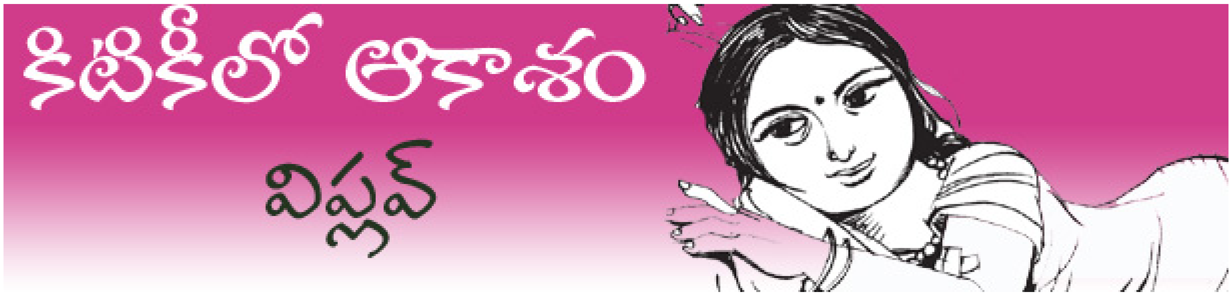

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

"నాకేం చెయ్యాలో ఏమీ తెలియట్లేదు" మాట పూర్తికాకుండానే చైతన్యలో ఏడుపు బద్దలైంది. ***మగవాడి కంట నీరు దుఃఖానికే పరాకాష్ఠ జీవితంలో ఆదర్శంగా తీసుకునే బలమైన వ్యక్తిత్వం ఉన్న మనుష్యులు మన ఎదుటే ఏడవడం జరుగుతున్నప్పుడే గుర్తుకువస్తుంది జీవితం అంటే భయం.*** చాలా భయపడిపోయింది రాధిక. ముక్కులోకి జారిపోతున్న కన్నీళ్ళల్లో అతని ఊపిరి మునిగిపోతూ ఫోనులో ఇగిరిపోతోంది.

"అసలు ఇలా ఎలా చేస్తుంది? ఇంక మూడు రోజుల్లో సర్జరీ.. రేపు అడ్మిట్ చేస్తాం అనుకున్నప్పుడు ఇప్పుడు డాక్టరును మార్చడం ఏమిటి?" అతను మాట వణికిపోతోంది.

ఇంకో పేషెంటు గురించి ఎవరైనా ఇలాంటి పనిచేసి ఉంటే రాధిక పెద్ద పట్టించుకునేది కాదు. క్లిష్టమైన ఆపరేషను దగ్గరపడేప్పుడు పేషెంటు తాలూకు మనుష్యులు చిత్రవిచిత్రంగా ప్రవర్తించడం ఆమెకు ఎన్నోసార్లు అనుభవమైన విషయమైన విషయమే. కానీ నీలిమ వివేకానందను తీసుకువెళ్ళిపోవడానికి కారణం వేరే అనిపిస్తోంది ఆమెకు.

"కమాన్ చే, హోల్డ్ యువర్ సెల్ఫ్. మధ్యాహానికల్లా తను నీకు కాల్ చేస్తుందిలే" ముంబైలో నీలిమ వివేకానందను ఏ హాస్పిటల్‌కు తీసుకువెళ్ళపోతుందా అని ఊహించజూసింది రాధిక. తనకన్నా మంచి డాక్టర్లు అక్కడ ఖచ్చితంగా ఉంటారు, వివేకానంద క్యాన్సర్‌ను వాళ్ళు పూర్తిగా నయం చేస్తారు. అప్పుడు ఆ అబ్బాయిని మళ్ళీ చైతన్య దగ్గరకు తీసుకు వస్తుందా లేక తనతో పాటు సింగపూరు తీసుకువెళ్ళిపోతుందా? అలా అయితే వివేకానందను తను ఇక మళ్ళీ చూడలేదేమో!? చివరిగా చూసినప్పుడు ఇదే చివరి సారి అని తెలిస్తే ఎంత బావుండేది. అస్సలు వదిలేది కాదుకదా ఒక వేళ ముంబైలో నీలిమ మంచి డాక్టరును కలవకపోతే? ఏమో, డబ్బుకోసమే పెద్ద పెద్ద హాస్పిటళ్ళు కడుతున్న ఈ రోజుల్లో సరి అయిన ప్రజ్ఞ లేని సర్జన్ ఎవరైనా అత్యుత్సాహంతో ఆపరేషన్ తప్పుగా చేస్తే? ప్రాణం? ఒకవేళ ప్రాణం దక్కినా సైడ్ ఎఫెక్ట్స్? ఊహించుకోవడానికే భయమేసింది రాధికకు. చైతన్యకు మరి ఇంకెంత భయం వేయాలో?

"ఎవరిథింగ్ విల్ బీ ఫైన్, భయపడకు చే" వృత్తిరీత్యా ఎందరికో చెప్పే మాటే ఆత్మీయంగా చెప్పింది రాధిక.

"ఏమో.. ఏమీ అర్థం కావట్లేదు. నిజంగా మిగతా డాక్టర్ల సర్జరీతో ప్రాబ్లమ్స్ ఏమీ రావుకదా" అతడి మాట ఇంకా వణుకుతూనే ఉంది.

'ఊఁ..' అని తల ఊపింది రాధిక. ***తన చేతుల్లో ఏమీలేదని తెలిసినా పిడికిట్లో విధిని బంధించేందుకు మనిషి చేసే నిరంతర ప్రయత్నమే జీవితం.***

"రాధికా.. ఏమీ అనుకోకపోతే ఒక చిన్న రిక్వెస్ట్" ముక్కు ఎగబీల్చుకుని అడిగాడు చైతన్య.

అడగమని మౌనంతో సమాధానం ఇచ్చింది

"ఒక్కడినే ఉండాలంటే భయంగా ఉంది.. ఎక్కడయినా సరే కాసేపు నీతో కూర్చుని మాట్లాడొచ్చా?"

పెద్ద పెద్ద ఆశయాలనయినా సాధించుకోవచ్చు కానీ చిన్న చిన్న కోరికలను తీర్చుకోవడమే చాలా కష్టం.

రాధికకు ఏమీ తోచలేదు. ఉదయం ఐదున్నర అవుతోంది. రాజు గదిలో నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు. తమ్ముడి ఇంటికివెళ్ళిన అమ్మా నాన్న సాయంత్రానికి కానీ రారు. *చుట్టూ అడిగేవారు ఎవ్వరూ లేకపోయినా అంతరాత్మ గీసిన గీతలు దాటడం చాలా కష్టం.* ఇప్పుడు ఎలా వెళ్ళడం? ఎవ్వరికని చెప్పడం? ఏమని చెప్పడం? పాత స్నేహితుడూ, మాజీ ప్రేమికుడూ అయిన మగవాడి దగ్గరకు ఒంటరిగా వెళ్ళడం, అది ఏ పని గురించి అయినా సరే వీళ్ళందరి దృష్టిలో చాలా పెద్ద విషయం. తప్పొప్పులు బేరీజు వెయ్యాల్సిన ప్రశ్న. ఇప్పుడు రాజును నిద్రలేపి ఇలా వెళ్ళాలి అంటే ఏమనుకుంటాడో! పోనీ అతనినీ తనతో రమ్మంటే!? ఆ సన్నివేశాన్నే ఊహించుకోలేకపోయింది రాధిక. రాజును తప్పుపట్టడం ఇష్టం లేక, ఒకసారి అతని స్థానంలో తననూ, తన స్థితిలో అతడు ఉంటే ఎలా ఉండేదో అని ఆలోచించింది. ఇంకా పూర్తిగా తెల్లవారకుండానే అతడు తనను నిద్రలేపి, "నా ఒకప్పటి బెస్ట్‌ఫ్రెండ్ అండ్ గర్ల్‌ఫ్రెండ్ చాలా డిస్ట్రెస్‌లో ఉంది, ఓదార్చడానికి నేను ఉంటే బెటర్ నేను వెళ్ళనా, నువ్వూ వస్తావా?" అంటే తాను ఎలా ప్రవర్తిస్తుంది? ఎంత తర్కించుకున్నా ఆ పరిస్థితుల్లో తానయితే ఏం చేస్తానో ఆమెకు తెలియలేదు. ప్రతిమనిషీ *ఇంకొక మనిషి స్థానంలో తనను ఊహించుకుని మనగలిగితే మన ప్రపంచమే స్వర్గం.* పోనీ, ఇంకాస్త తెల్లారాక హాస్పిటల్‌కు వెళుతున్నానని చెప్పి చైతన్యను కలవచ్చుకదా. అటువంటి ఆలోచన వచ్చినందుకు తనమీద తనకే కోపం వచ్చింది రాధికకు. *మనఃస్సాక్షికి కట్టుబడేవాళ్ళు అబద్ధం చెప్పే ధైర్యం చేయలేరు. కానీ నిజం దాచడం అనే మరింత పిరికి చర్యకు దిగజారిపోతారు.*

"నైన్ తర్వాత కలుద్దామా?" లిప్తకాలంలో జరిగిన మానసిక సంఘర్షణలో ఓడిపోతూ అడిగింది రాధిక.

"ఓ సారీ.. దిసీజ్ వెరీ ఆడ్ టైం కదా! రియల్లీ సారీ చూసుకోలేదు" ఒక చిన్న కోరికతో ఆమెను తానెంత ఇబ్బందిపెడుతున్నానో అప్పుడే స్ఫురించింది చైతన్యకు. *అతడి క్షమాపణ ఆమెలో పశ్చాత్తాపాన్ని పుట్టించింది. తాను ఎంత సిద్ధపడినా ఒక స్నేహితుడికి అవసరం వచ్చినప్పుడు తోడు వెళ్ళనీకుండా చేస్తున్నంత అర్థరహితమైనదా తన జీవితం అనిపించింది.*

"ఇంతకీ ఎక్కడ?" చైతన్య ఇంకో కొత్త సమస్యను ప్రశ్నించాడు. ఈసారి ఆలోచించాలంటేనే భయం వేసింది రాధికకు. మునుపొకసారి రెస్టారెంట్లో కలిస్తేనే జగన్ చూడడం, కుసుమ ప్రస్తావించడం గుర్తుకు వచ్చి.. అంతటి చల్లటి ఉదయంలోకూడా ఆమె పెదవులు తడారిపోయాయి. ఉదయం తొమ్మిదిగంటలకు ఒక స్నేహితుడిని కలిసేందుకు సరి అయిన ప్రదేశమే ఆమెకు తెలియలేదు కానీ ఖచ్చితంగా తన ఇంట్లోనో అతడి ఇంట్లోనో మాత్రం కుదరదు అని అర్థమయింది.

"ఏంటి మేడమ్ అప్పుడే ఫోన్లు ... బిజీనా?" ఎప్పుడు నిద్రలేచాడో కానీ రాజు బెడ్రూంలోంచి వస్తున్నాడు. హఠాత్తుగా ఏమీ తోచక, "హాస్పిటల్ నుంచి" అనేసింది రాధిక ఫోన్‌కు చేయి అడ్డుపెట్టలేదే అని తర్వాత స్ఫురించింది. కానీ చేయగలిగిందేమీ లేదు. ఆ చిన్నపాటి అబద్ధంతో ఇటు తనకూ, అవతల ఆ మాట విన్న చైతన్యకూ తమ మధ్య అగాధం లోతు ఎంత పెద్దదో స్పష్టంగా స్ఫురించింది. ఫోన్ లైన్ కట్ అయినట్లు బీప్ మనే శబ్దం చెవుల్లో వినపడగా మనసంతా నీరసం అయిపోయి సోఫాలో వెనక్కు వాలిపోయింది రాధిక. వెంటనే అతని దగ్గరనుంచి ఒక మెసేజ్.

"ఇట్స్ ఓకే. అయి విల్ టేక్ కేర్ ఆఫ్ మై సెల్ఫ్. నీ పరిస్థితిని అర్థం చేసుకోగలను. అదే ప్లేసులో నేను ఉంటే ఈ మాత్రం మాటలు కూడా కుదిరేవి కావేమో. నీ పొజిషన్‌లో నేను ఉండేట్లయితే ఇప్పుడు ఈ మెసేజ్ కూడా డిలీట్ చేస్తాను"

అతను ఆమెకు చాలా నచ్చాడు. ఒకప్పటిలాగానే వెన్నెల్లో సముద్రాన్ని చూపించిన చే గుర్తుకు వచ్చాడు. తనను తానే కౌగిలించుకుంటున్నట్లు చేతులతో ఎదకప్పుకుంటూ సోఫాలో వాలి పడుకుంది. *ప్రేమను వ్యక్తపరచడానికో, ప్రదర్శించడానికో ఎన్నో అడ్డుగోడలు ఉండొచ్చు కానీ ప్రేమించడానికి అవేమీ ఉండవు.*

"హలో డాక్టర్ రాధికగారా?"

"యస్ ప్లీజ్..." ఒక సర్జరీ ముగించుకుని తన ఛాంబర్ వేపు వెళుతున్న రాధిక ఫోన్ ఆన్సర్ చేసింది.

"నేను చైతన్య వైఫ్‌ను"

నీలిమ గొంతులో వెటకారం, ఉన్మాదం కలిపి ధ్వనించాయి.

"చెప్పండి" నింపాదిగా కూర్చుంది రాధిక.

"మా అబ్బాయి సర్జరీ గురించి అడుగుదామని ఫోన్ చేసాను మేడమ్" తను ఎదురుగా లేకపోయినా నీలిమ అందమైన ముఖంలో ఇలాంటి అతి తెలివిని ఊహించుకోలేకపోయింది రాధిక. ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. వివేకానందను తీసుకుని ఆమె ముంబై వెళ్ళిందని ప్రొద్దునే కదా చైతన్య చెప్పాడు. మళ్ళీ ఈ ఫోన్ కాల్ ఏమిటీ? తిరిగి వచ్చేసిందా?! అసలు ముంబై వెళ్ళడం చైతన్యతో ఆవిడ చెప్పిన అబద్ధమా? ఇక్కడే ఉండి చైతన్య ప్రమేయం లేకుండా ఈవిడే దగ్గరుండి తన చేత వీవాకు సర్జరీ చేయించదలిచిందా? ప్రశ్నలతో సతమతమవుతోంది రాధిక.

"చైతన్య మీతో ఏమైనా చెప్పాడా?" నీలిమ గొంతులోంచి ఏ భావమూ తెలియడంలేదు. **ముంచేసే నది కూడా అందంగానే ఉంటుంది.**

నిజం చెప్పాలో అబద్ధం చెప్పాలో తేల్చుకోలేకపోయింది రాధిక. అవునంటే తనకూ చైతన్యకూ మధ్య కేవలం డాక్టరూ పేషెంటు తాలూకు బంధం కాకుండా స్నేహం ఉందని బాధపడుతుందేమో ఏది ఏమయినా నిజానికి కట్టుబడడమే మంచిది అనుకుని "మీరు బాబును ముంబై తీసుకెళ్ళారటగా!?" అనేసింది రాధిక

"ఓ..సో రెగ్యులర్ టచ్‌లో ఉన్నారన్నమాట"

కోపాన్ని అదుపు చేసుకుంది రాధిక. తన వేపు నుంచి మాట జారకూడదు.

"అయామ్ సారీ ఐ మీన్, ఇప్పుడే ముంబైలో.. హాస్పిటల్‌లో వివేక్‌ని చూపించి వస్తున్నా. ఈసరికే ఈ విషయం మీకు తెలిసి ఉంటుందని నేను అనుకోలేదు...."

"జస్ట్ మీరు ముంబైకు తీసుకువెళ్ళారని మాత్రం తెలుసు. మిగతా డీటైల్స్ ఏమీ తెలియదు" నీలిమ పెడర్థం తీసే అవకాశం ఇవ్వకుండా ఠపీమని చెప్పింది రాధిక

"ఓహో, అలాగా! ఇంతకీ అబ్బాయికి సర్జరీ చేస్తే సక్సెస్ అయ్యే ఛాన్సెస్ ఎంత అన్నారు?"

నీలిమ ప్రశ్నలో సాధారణంగా తన పిల్లాడి ఆరోగ్యం గురించి ఒక తల్లిపడే ఆదుర్దాకంటే, డాక్టరుగా తన పరిజ్ఞానాన్నీ సామర్ధ్యాన్ని పరీక్షించే ఉద్దేశ్యమే వినిపించింది రాధికకు.

"అలా పర్సంటేజీ ఎలా చెప్పగలమండీ. ఇలాంటి సర్జరీలు చాలా చేసాం. మోస్ట్లీ నైన్టీ పర్సెంట్ సక్సెస్ అవుతాయి. ఓ పదిశాతం పేషెంట్లకు మాత్రం ఒక్కో స్టేజీలో ఒకోరకం అనుకోని కాంప్లికేషన్స్..."

"సో.. అంటే మీరు పూర్తి అష్యూరెన్స్ ఇవ్వలేరన్నమాట!?" కవ్వించేలా అడిగింది నీలిమ.

మూర్ఖత్వాన్ని అయినా ఒప్పించొచ్చు కానీ మొండిమాటను ఎవరు ఎదుర్కోగలరు?

"హ్మా.." నీలిమ మాటలకంటే ఆ నిట్టూర్పుకు కోపం వచ్చింది రాధికకు. "సారీ, మీ పేషెంట్‌ను అలా మీ పర్మిషన్ లేకుండా తీసుకువచ్చేసాను. బట్, ఈరోజుల్లో చిన్న చిన్న ట్రీట్ మెంట్‌కు కూడా సెకెండ్ ఒపీనియన్ తీసుకోవడం నార్మలే కదా" నీలిమ సంజాయిషీ ఇస్తున్నట్లు చెపుతుంటే మౌనం వహించింది రాధిక. వివేకానందగురించి కాకుంటే ఇంకా ఇటువంటి వ్యక్తితో మాటలు

కొనసాగించే ఆసక్తి ఆమెకు ఏ మాత్రం లేదు. తన అప్పాయింట్‌మెంట్ కోసం వెలుపల ఇంకొందరు పేషెంట్లు వేచి ఉన్నారనే ఆలోచన ఆమెను మరింత ఇబ్బంది పెడుతోంది.

"సో.. హౌ ఈజ్ ది సెకెండ్ ఒపీనియన్?" సంభాషణను తొందరపెట్టింది రాధిక.

"వెరీ గుడ్! దె ఆర్ గివింగ్ సెంట్ పర్సెంట్ అష్యూరెన్స్" గొప్పగా చెప్పుకుంది నీలిమ

ఎంత సాధించినా మనిషి విధికి బానిసే. వైద్యుడికి వృత్తిలో నైపుణ్యంతోపాటు తాను మానవమాత్రుడను మాత్రమే అనే వివేకమూ ఉండాలి అని ఖచ్చితంగా నమ్మే రాధిక, విధికి భయపడని సాటి డాక్టరు, ఎంత గొప్పవాడైనా సరే, నమ్మదు. మరి అంత ఖచ్చితంగా నీలిమకు భరోసా ఇచ్చిన అలాంటి వైద్యుడి చేతిలో వివేకానంద పడుతున్నాడంటే ఆమె కాస్త కలత చెందింది.

"ఒక రెండు రోజుల్లో జర్మనీ నుంచి ఒక స్పెషలిస్టు వస్తారట. ఆయన చాలా తక్కువ కేసులను మాత్రమే టేకప్ చేస్తారు. హి ఈజ్ వెరీ ఎక్స్‌పెన్సివ్, ఏదో నేను కాబట్టి అఫర్డ్ చేయగలుగుతున్నాను. పాపం చైతన్యకు ఇవన్నీ హ్యాండిల్ చెయ్యడం తెలియదు"

భర్తను పరాయిస్త్రీ ఎదుట తక్కువచేసే మాట్లాడేంత హీనబుద్ధి నీలిమలో ఉంటుందని అనుకోని రాధిక ఆశ్చర్యపడింది. అంతటి అందమైన ముఖం వెనుక ఇంతటి వికృతమైన మనసా. ఎంతవారలైనా మోసపోయేది ముఖం చూసే మరి.

"అసలే పాపం ఈ మధ్య అదేంటో లంచం తీసుకున్న కేసులో ఉన్నారు. అలాంటి మనీతో వివేక్‌కు సర్జరీ అంటే నాకు నచ్చదు"

జీవితంలో కల్లా ఇబ్బందికరమైన స్థితి మనకు కావలసినవాళ్ళను మన ఎదుటే కించపరుస్తుంటే బదులు చెప్పుకోలేని స్థానంలో ఉండటం. అలాంటప్పుడు కోపం అవతలివారి మీద కంటే, అసలు ఇలాంటి స్థితి తీసుకొచ్చే తప్పుచేసిన ఆత్మీయులమీదా, వారిని ఆ తప్పు చేయకుండా నియంత్రించలేకపోయిన మన మీదే కలుగుతుంది.

"ఓ సారీ.. మీ టైం వేస్ట్ చేస్తున్నట్లున్నాను. జస్ట్ మీకు ఈ విషయం చెప్పడం కర్టసీ అని చెబుతున్నాను. థ్యాంక్స్ ఫర్ ఎవ్విరిథింగ్ ఇంతవరకూ వీవాను బాగా చూసుకున్నారటగా" వ్యంగ్య ఏ మాత్రం తగ్గలేదు నీలిమ కంఠంలో.

వివేకానందను ఇక తాను చూడబోవడం కల్ల అని అర్థమవుతుండగా "వెల్ కమ్" అంటూ బదులు చెప్పింది రాధిక.

"ఒన్స్ ఎగైన్ అయామ్ వెరీ సారీ, బాబును ఇలా సడెన్‌గా తీసుకుపోయినందుకు. యూనో, ఏజ్ ఎ మదర్ ఐ యామ్ వెరీ వరీడ్ ఒక మదర్‌గా నా వైపునుంచి ఆలోచిస్తే మీరూ అర్థం చేసుకోగలరు.. ఓ ఓ అయామ్ వెరీ సారీ, మరచిపోయాను.. పాపం, మీకు పిల్లలు లేరటగా. చైతన్య చెప్పాడు. వెరీ సారీ ఇఫ్ ఐ అఫెండెడ్ యూ. ఉంటాను మేడమ్ బై థ్యాంక్యూ" విషం జల్లుతూ కాల్ కట్ చేసింది నీలిమ.

ఒంట్లోంచి రక్తమంతా ఎవరో పీల్చేసినట్లు నీరసపడిపోయింది రాధిక. చాలా కోపం వచ్చింది. చైతన్యపై. అసలు ఆ విషయం ఎందుకు చెప్పాలి అతను. ఏమని చెప్పి ఉంటాడు? "పాపం తనకు పిల్లలు లేరు" అని ఉంటాడా? పాపం అని ఉంటాడా? మెల్లగా రాధిక కోపం తనమీదకే మళ్ళింది. తనకు ఇలా జరిగి ఉండాల్సింది కాదు. ప్రెగ్నెన్సీ ఉన్నప్పుడు జాగ్రత్తగా మసలుకుని ఉంటే బావుండేది.

"మేడమ్ పేషెంట్‌ను పంపమంటారా..?" అటెండర్ పిలుపుతో తన భావాలన్నిటినీ తుడిచేసుకుంది రాధిక. పంపించమని తల ఊపి, సెల్ ఫోనులో కాల్ వచ్చిన నెంబరును నీలిమ పేరుతో సేవ్ చేసుకుంటూ అనుకుంది: మరెప్పుడూ ఆమెతో మాట్లాడకూడదని.

"హేయ్ అయామ్ ఇన్ కన్యాకుమారి. ఇట్స్ సో బ్యూటిఫుల్ ఐ విష్ యూ.."

"కమాన్ డోంట్ సే దట్ అగైన్ అండ్ అగైన్.. యూ నో దట్ ఐ కాంట్ కమ్ జస్ట్ లైక్ దట్"

"సో.. వాట్ హ్యాపెండ్ టు దట్ బోయ్.. వివేకానంద?"

జెన్నిఫర్ మాట విన్నాక కాస్త మనశ్శాంతిగా అనిపించింది రాధికకు. నీలిమ ఫోన్‌లో ఎంత వంకరగా మాట్లాడినా వివేకానంద ఆరోగ్యం గురించి తపనపడకుండా ఉండలేకపోయింది రాధిక. అందుకే తనకు పరిచయం ఉన్న కొందరు డాక్టర్ల ద్వారా ఆ ముంబై హాస్పిటలూ, ఆ సర్జను గురించి మరింత వాకబు చేసి అటువంటి సర్జరీ చేసేందుకు వారు తగినంత సామర్థ్యం కలిగినవారేనని తెలుసుకుని చైతన్యకు చెప్పేసరికి అతనికీ కాస్త ధైర్యం వచ్చింది. అతనూ ముంబై వచ్చి సర్జరీ జరిగేంతవరకూ ఉంటానంటే నీలిమ తిరస్కరించిందని బాధపడుతూ ఉంటూ ఫోనులోనే సముదాయిస్తున్న విషయం చెప్పింది రాధిక.

"యూ ఇండియన్స్ ఆర్ టూ కాంప్లికేటెడ్. వై కాంట్ హి జస్ట్ కంప్లైంటు టు కాప్స్ అండ్ గెట్ హిజ్ చైల్డ్ బ్యాక్?" అంతా విన్న జెన్నిఫర్ ధాటిగా ప్రశ్నించింది.

"ఇట్ డజంట్ వర్క్ దట్ వే. ఇట్ టేక్స్ లాట్ ఆఫ్ టైం ఇఫ్ కోర్ట్స్ అండ్ లీగల్ ప్రొసీడ్యర్స్ ఇంటర్వీన్. అండ్ దిసీజ్ నాట్ ద టైం ఫర్ ఆల్ దట్ వేర్ వీవాస్ లైఫ్ ఈజ్ ఎట్ స్టేక్" వ్యక్తిగత పంతాల కంటే ప్రాణం ముఖ్యం అని రాధిక గుర్తుచేసింది.

"హ్మ్.. రైట్ యూ ఇండియన్స్ ఆర్ సెన్సిబుల్ ఇన్ సచ్ మేటర్స్" వెంటనే భారత కుటుంబ వ్యవస్థలో తల్లితండ్రులూ పిల్లల మధ్య చాలాకాలం ఉండే బంధాలను గుర్తుచేసుకుంటూ అంది జెన్నిఫర్.

"అయామ్ సారీ. యూ ఆఫర్డ్ టు అసిస్ట్ దిస్ సర్జరీ, బట్..." అదేపనిగా ఈ సర్జరీ కోసం తన టూరును కొన్ని రోజులు పొడిగించుకున్న జెన్నిఫర్ మంచితనం వృథాప్రయాస అయిందే అని బాధవేసింది రాధికకు. ***ప్రయత్నం చేసి ఓడిపోవడంకంటే ప్రయత్నం చేసే అవకాశమే రాకపోవడం నిరుత్సాహకరం.***

"కమాన్.. ఇట్స్ ఓకే.. అయామ్ ఎనీవే హేవింగ్ గుడ్ టైం హియర్. హే ఐ నీడ్ టు టెల్ యూ ఎ థింగ్.." జెన్నిఫర్ గొంతులో ధ్వనించిన ఉత్సాహాన్ని గుర్తించి కంగారుపడింది రాధిక. ఈసారి కేరళలో మళ్ళీ ఇంకో మగవాడితో మోసపోబోతోందేమో అని అనుమానం వేసింది. సకల దుర్వ్యసనాలకంటే ప్రేమదాహం తీవ్రమైన బలహీనత.

"ఐ గాట్ ఎకాల్ ఫ్రమ్ స్కాట్లాండ్ వి బోత్ వన్స్ థాట్ ఆఫ్ డూయింగ్ సమ్ డీప్ లెవెల్ రిసెర్చ్ అబౌట్ మెడ్యుల్లరీ" ఒకప్పుడు తానూ, జెన్నిఫర్ కలిసి చిన్నపిల్లల్లో అరుదుగా సంభవించినా ఇంతవరకూ సరి అయిన చికిత్సలేని మెదడులోపలిభాగాలకు వచ్చే క్యాన్సరు తొలిగించేందుకు కొత్తరకం సర్జరీ ప్రక్రియలనునేర్చుకుందాం అనుకున్నారు. చాలా కొద్దిమంది సర్జన్లుకే లభించే ఆ ట్రైనింగ్ ప్రోగ్రాములో వీరిద్దరికీ అవకాశం వచ్చినా, ఆరునెలల ట్రైనింగ్ తర్వాత స్కాట్లాండులోని ఇన్‌స్టిట్యూటులోనే రెండేళ్ళపాటు పనిచెయ్యాలని రూలు ఉండడంతో స్వదేశానికి తిరిగి వచ్చేసే ఉద్దేశ్యంలో ఉన్నందుకు రాధిక, పెళ్ళిచేసుకునే ఆలోచన చేస్తున్నందుకు జెన్నిఫర్ ఆ అవకాశాన్ని అందుకోలేకపోయారు. ఇప్పుడు మళ్ళీ ఆ ప్రోగ్రాములో చేరి స్కాట్లాండుకే వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పింది జెన్నిఫర్. ఇష్టపడిన పని పొందడం సాధారణంగా అయితే సంతోషమే కానీ, జీవితంలో విరక్తితో ఏదో పారిపోతున్నట్లుగా అలా పని కల్పించుకోవడం రాధికకు నచ్చలేదు.

"ఆఫ్‌కోర్స్.. అయామ్ టేకింగ్ దిస్ ఆపర్చ్యునిటీ టు ఎస్కేప్ ఫ్రమ్ ఆల్ మై బ్యాడ్ మెమరీస్. బట్ ఐ డోంట్ హేవ్ ఎ బెటర్ ఆప్షన్. డూ ఐ...?" జెన్నిఫర్ ప్రశ్నకు రాధిక దగ్గర సమాధానం కరువైంది.

"రాధీ.. ఐ థింక్ ఐ విల్ లీవ్ ఇండియా ఫ్రమ్ హియర్ ఇట్సెల్ఫ్. ఇఫ్ యూ ప్రామిస్ నాటు టు గెట్ ఆంగ్రీ ఎట్ మీ, ఐ వుడ్ లైక్ టు టెల్ యూ సంథింగ్"

"డూ ఐ ఎవర్ గెట్ ఆంగ్రీ? దట్ టూ ఎట్ యూ? టెల్ మీ"

"యూ షుడ్ రియల్లీ నాట్ గెట్ యాంగ్రీ"

"స్టాప్ ఫస్సింగ్ అండ్ టెల్ మీ"

"ప్రామిస్ మీ"

"ప్రామిస్"

"ఐ లవ్ యూ"

"వాట్?"

"యూ హర్డ్ మీ... ఐ సెడ్ ఐ లవ్ యూ డియర్"

ఎలా ప్రతిస్పందించాలో తెలియలేదు రాధికకు. హనీ, లవ్, డియర్, డార్లింగ్, షుగర్... ఇలాంటి తియ్యటిమాటలన్నీ అమెరికాలో ముఖప్రీతికోసమూ, మర్యాదకోసమూ అనేయడం కూడా సాధారణమే అయినా తాను ఎప్పుడు అలాంటి పదాలు వాడలేదు, తనను ఎవ్వరూ అలా సంబోధించలేదు. *కొన్ని పువ్వులను మొదటిసారి వాసన చూసినప్పుడు ఇదీ అని చెప్పలేని ఒక వింత అనుభూతి కలుగుతుంది. ఇష్టమో అయిష్టమో తెలుసుకోవాలంటే మళ్ళీ వాసన చూడాల్సిందే*

"ఐ డోంట్ అండర్ స్టాండ్" వివరించమని అడిగి చెవులు రిక్కించింది రాధిక.

ఒక పసిపాప మొదటిసారి సముద్రానికి వెళ్ళినప్పుడు చేతికి శంఖం చిప్ప దొరికితే ఆత్రంగా చెవినానృతుంది. ప్రకృతిలో ఎప్పుడూ చుట్టూ ఉండే గాలే అయినా ఆ శంకంలోంచి సుడులు చుట్టుకుంటూ వస్తే ఒళ్ళంతా ఝల్లుమటుంది. ఊహించని రకం ప్రేమను గురించి తెలుసుకున్నట్లు.

"ఓకే.. ఇట్స్ టఫ్ టు మేక్ యూ అండర్ స్టాండ్ లైక్ దిస్. చెక్ యువర్ మెయిల్. బై" నదిలా మెత్తగా నవ్వుతూ ఫోన్ పెట్టేసింది జెన్నిఫర్.

మాట ఏ భాషలో ఉన్నా ఆలోచన మాత్రం మాతృభాషలోనే సాగుతుంది. జెన్నిఫర్ మాటలు రాధిక ఆలోచనల్లో ఊగిసలాడుతున్నాయ్:

"నాకు అసలు ప్రేమ అంటే తెలుసా అని అనుమానం వచ్చేది ఒక్కోసారి. మా దేశంలో చాలా చిన్న వయస్సులోనే ఆడామగా మధ్య చనువు ఏర్పడేందుకు సంఘం, సమయం అనుకూలిస్తుంది. పదమూడేళ్ళకే నాకు సెక్స్ అంటే తెలుసు. పధ్నాలుగేళ్ళకే అనుభవించాను. అప్పటికి ప్రేమ అంటే ఏమిటో స్పష్టంగా తెలియకపోయినా మరొకరి స్పర్శలో కేవలం ఒంట్లోని అవయవమే కాకుండా మనసుకూడా స్పందించాలని అర్థం అయింది. మీ దేశంలోలా, మాకు అమ్మా నాన్నల బంధం అంత పటిష్టం కాదు. నేను చూస్తుండగానే మా అమ్మ ప్రేమించానని చెప్పుకున్న మగవాళ్ళు ముగ్గురు. అదేదీ నాకు కూడా తప్పుగా అనిపించలేదు. మా నాన్నయితే మాకు ఒక సినిమా తారలా పరిచయం అంతే. అప్పుడప్పుడు చూస్తాం. మాటమాటకూ ఐ లవ్‌యూ అని చెప్పుకోవడం ఒక పడికట్టు పదప్రయోగమే తప్ప ఇంకేమీ కాకపోయింది. నాకు ఎందుకు ఈ పిచ్చి పట్టిందో కానీ, నా నుంచి ఏ ప్రతిఫలం ఆశించకుండా నన్ను చాలా ఇష్టపడే మనిషి ఎవరైనా ఉంటారా అనిపించింది. అసలు నాకే కాదు ఎవరికైనా ఇంకొకరు అలా ఉంటారా అనిపించింది. ఎప్పుడూ ఎక్కడా ఎవ్వరూ అటువంటివారు కనిపించలేదు. మగవాళ్ళందరికీ మొదట నచ్చేది నా శరీరం. చూట్టానికి బావున్న దాన్ని తాకాలని కోరిక. తాకినదాన్ని ఇంకా రకరకాలుగా అనుభవించాలనే తపన. ఆ కోరికకు ప్రేమ అనే పేరు ముసుగు. ఇంకొంతమందికి నా తెలివి నచ్చుతుందంటారు. ఆ తెలివితో నేను మాట్లాడే మాటలూ, నే చేసే చేష్టలూ వారిలో ప్రేమను రగులుస్తాయి. అవన్నిటినీ తీర్చుకోవడం మళ్ళీ శరీరంతోనే. ప్రేమకోసం శరీరాన్ని ఎంత వెచ్చించినా శారీరకమైన తృప్తి కలుగుతుంది కానీ మనసులో ఎప్పుడూ ఏదో ఒక వెలితి. అలాంటి అసంపూర్ణమైన నేను నాకే నచ్చలేదు. ఇక నన్ను ప్రేమించాను అని చెప్పుకున్న వారికేం నచ్చుతాను. బహుశా వాళ్ళు అందరూ నన్ను వదిలేసి వెళ్ళిపోవడానికి కారణం పరిచయం అయినప్పటిలా నేను లేకపోవడమూ, ఉండలేకపోవడమూ అనుకుంటాను. అలాంటప్పుడే

నువ్వు పరిచయం అయ్యావు. పరిచయస్తులూ, స్నేహితులూ, ప్రేమికులూ అందరూ కూడా సమయ విభజన చేసుకుని బంధాలు నడుపుకుంటున్న రోజుల్లో నీ వ్యక్తిగత సమయాన్ని వదులుకుని మరీ నన్ను ఆదుకున్నావు. ఆత్మహత్యాప్రయత్నం చేసిన రోజున నీలా నన్ను తిట్టినవారు జీవితంలో ఎవ్వరూ లేరు. మా అమ్మ కూడా నన్ను అలా తిట్టలేదు. సమయానికి మందులు, ఆహారం సమకూర్చడం అనేది కేవలం హాస్పిటల్‌లో నర్సుల్లా డ్యూటీలు చేసేవారే అనుకునే నాకు ప్రతిచర్యంలోనూ ప్రేమ చూపించొచ్చని నీ ఆతిథ్యంలో తెలిసింది. నువ్వు ఎవ్వరూ ఏమిటీ అని ఆలోచించకుండా అప్పుడే నేను నిన్ను ప్రేమించేసాను. ఆ ఆలోచన కలిగినప్పటినుంచీ నాలోనే ఎన్నో ప్రశ్నలు. శారీరకంగా ఒక మగవాడిని కోరుకునే నేను మానసికంగా నిన్ను కోరుకోవడం ఏమిటని? ఎందుకు పుట్టిందో మరి మెల్లగా నీ శరీరం అంటే కూడా ఇష్టం పుట్టింది. నువ్వు నవ్వుతూ ఉంటే చూస్తూ ఉండిపోవాలి అనిపించేది. నీకళ్ళు చాలా అందంగా ఉన్నాయి అనిపించేది. నీ పెర్ఫ్యూమ్ సువాసనే అన్నిటిలోకీ ఉత్తమం అనిపించేది. నువ్వు కట్టుకునే చీరే నేనూ కట్టుకోవాలి అనిపించేది. అంతవరకే కానీ, సాధారణంగా కనిపించినంత అందాల్ని వెతికి అన్వేషించి అనుభవించాలి అనే సెక్స్‌పరమైన వాంఛలేమీ కలగలేదు. నువ్వు ఏదో అంటావని కాదు, నిజంగా అంతకుమించి నాకేమీ అనిపించలేదు. కానీ ఎప్పుడూ నీతో ఉండాలి అనిమాత్రం అనిపించేది. జీవితం నీతో పంచుకోవాలి అనిపించేది. ఒక వయసు తర్వాత మనిషికి శరీరం మీద కోరిక, వ్యామోహం ఉండవని నువ్వయినా ఒప్పుకుంటావు కదా. చిన్నపిల్లలూ, వృద్ధులూ ఉంటారుగా ఎంతో ఆత్మీయంగా. ప్రతిక్షణాన్నీ పంచుకుంటూ బ్రతుకుతూ మనం బయాలజీలో చదువుకున్న ప్రథమ జీవరాసులయిన అమీబా యూగ్లీనాలా ఎసెక్సువల్ జీవితం చాలు అనిపించింది. తోడుగా నువ్వుంటే కానీ ఎలా కుదురుతుంది? నువ్వేమో ఒక భారతీయ మహిళవు. అందునా పెళ్ళయినదానివి. ఈ మాట అంటే నువ్వు నన్ను ఎక్కడ అసహ్యించుకుంటావో అని భయపడ్డాను. ఇలాంటి కుదరని ప్రేమనుంచి నన్ను నేను దూరం చేసుకోవడానికి నచ్చకపోయినా, దొరుకుతుందనే ఆశలేకపోయినా వేరే మగవాళ్ళలో ప్రేమకోసం అన్వేషించాను. ఏమైనా శారీరికంగా సుఖపడ్డాను, మానసికంగా సంతోషించాను కానీ నిర్మలమైన ఆనందం మాత్రం కలుగలేదు. నీతో ఉంటే ఒక రకమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభూతి. అది ఇంకో మనిషితోనో శరీరంతోనో రాదు అనిపిస్తోంది. ఎందుకో ఈమాట నీతో చెప్పాలి అనిపిస్తోంది. దయచేసి నన్ను ఏవగించుకోకు. నువ్వు అనుకునేటట్లు ఏ రకమైన విపరీత ప్రవర్తనా లేదు నాలో. అయామ్ నాట్ ఎ లెస్బియన్ నార్ బై సెక్సువల్. స్వచ్ఛమైన ప్రేమలో జాతి, వయసు అంతరాలు ఎలా ఉండవో, అలాగే లింగబేధం కూడా ఉండకపోవచ్చని నమ్మాలి నువ్వు. నీనుంచి నేను కొత్తగా ఏమీ ఆశించట్లేదు. నువ్వంటే నాకు ఎంత ప్రేమో నీకు తెలియాలి అని చెబుతున్నాను అంతే. ఐ లవ్ యూ అన్‌కండిషన్లీ... యూ ఆర్ ఎ మ్యాన్ ఆర్ ఉమన్ ఐ డోంట్ మైండ్ ఐ సీ యూ అబోవ్ ఆల్ దట్ రేస్, జెండర్, ఏజ్ డెఫినిషన్స్... యువర్స్ జెన్నీ.

ఈమెయిల్ సారాంశం అంతా గుర్తుచేసుకున్నాక తన కళ్ళలో తడి తడుముకుని ఆశ్చర్యపడింది రాధిక.

"రాధీ... తను ఎంత పని చేసిందో తెలుసా?"

అతని గొంతులో ఆవేశం ఆయాసపడుతోంది.

"ఎవరూ .. ఏమిటీ?" రాధిక గుండె వేగం హెచ్చింది. ఎవరూ అనే తన ప్రశ్నకు జవాబు నీలిమేనేమో అని తన అనుమానం. రాజుకోసం ఎదురుచూస్తూ తల్లితండ్రులతో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూ సమయం గడుపుతున్న రాధిక చైతన్య ఫోను రాగానే వారిచెంతనుంచి విడివడి బాల్కనీలోకి నడిచింది.

"తనే.. వీవాను మళ్ళీ వదిలేసింది" భగ్గుమంది అతని మాట

"వాట్?"

"బ్లడీ బిచ్.. నాకొద్దు వీడు అని నాకు మెసేజ్ పంపి, ఒక్కడినే వాడిని హైదరాబాద్ ఫ్లైట్ ఎక్కించేసింది"

ఒక మగవాడు ఆడదాన్ని తిట్టకూడని మాట తన ఎదురుగా అతనే అంటున్నా రాధికకు కోపం రాలేదు. *ఆడతనాన్నే అవమానించే తప్పిదాలు చేస్తే సాటి ఆడది కూడా ఆడతనాన్ని గౌరవించదు.*

"అదేమిటీ?" తనమీది గెలుపుకోసమో, చైతన్యనుంచి వివేకానందను దూరం చేయడానికీ ఎలాంటి పని అయినా చేయగల నీలిమ ఇలా ఎందుకు చేసిందో అర్ధంకాలేదు రాధికకు.

"అదే పనిగా వెళ్ళిందిగా అతనెవరో జర్మనీ డాక్టరు అని, అతను చాలా ఖచ్చితంగా చెప్పాడట, సర్జరీ అయితే చేస్తాను కానీ ఆ తర్వాత బహుశా బుద్ధి మాంద్యం రాకుండా కాపాడలేను అని నానుంచి తీసుకువెళ్ళి సర్జరీ చేయించి అలా జరిగితే తప్పు తనదౌతుందని భయపడింది" ఎక్కడికో హడావుడిగా నడుస్తున్నాడేమో, అతడి ఊపిరి వేగంగా ఉంది.

"మరి వీవాను ఒక్కడినే పంపెయడం ఏమిటీ? తనేమైంది?" నీలిమ ప్రవర్తనను అర్ధం చేసుకో చూసినప్పుడల్లా తనకు తలనొప్పి వస్తోందని గ్రహించింది రాధిక. బాల్కనీలో అంతకుముందే కురిసిన వాన జల్లులకు మొక్కల కుండీలలోంచి మట్టివాసన మూలుగుతోంది. శ్వాసలో ప్రకృతిని పీల్చుకుంది రాధిక.

"చెప్పాను కదా తనకు వాడంటే ఇష్టమూ లేదు, ప్రేమా లేదు. కేవలం నామీద కక్షతీర్చుకునేందుకు తన చేతికి దొరికిన ఆటవస్తువు వాడు. ఇప్పుడు వాడి లైఫ్ రిస్క్‌లో ఉందని తెలిసేసరికి మళ్ళీ తనకు వాడు అక్కర్లేదుట. వాడిని చూస్తుంటే శవాన్ని చూసినట్లు అనిపిస్తోందట"

"స్టాపిట్ చే ఏంటా మాటలు" మనుష్యులు అంత కఠినంగా మాట్లాడగలరని రాధిక ఎరుగదు.

"థర్డ్ పర్సన్‌గా వినడానికే నీకు అలా ఉందే, మరి డైరెక్టుగా తన నోటివెంట విన్న నాకు ఎంత కోపం రావాలి? బ్లడీ ఉమన్. ఐ విల్ కిల్ హర్. జస్ట్.. నాకేమైనా అయితే వీవాను ఎవరు చూసుకుంటారు అనే ఆలోచన ఆపుతోంది" విచక్షణ కోల్పోని ఆవేశమే అతనిలో ఆమెకు మొదటినుంచీ నచ్చిన గుణం. మనిషి తనను తాను అదుపు చేసుకుంటే ప్రాపంచానికి అంతకుమించి వేరే మేలు ఏదీ ఉండదు.

"ఓకే ఓకే.. నువ్వు టెన్షన్ అవకు. ఇప్పుడేమయిందీ? వీవా మళ్ళీ మన దగ్గరకే కదా వస్తున్నాడు. అనుకున్నట్లుగానే సర్జరీ చేస్తాను" కోల్పోయిన బాధ్యత మళ్ళీ భుజాల మీదకు పెరుగుతున్నట్లు అనిపించింది రాధికకు. ఇప్పుడు జెన్నిఫర్ కూడా లేదే! ఆమె మెదడు వేగంగా పనిచేయడం మొదలెట్టింది. అయినా జర్మనీనుంచి వచ్చిన ఆ స్పెషలిస్టు అలా అనడం ఏమిటీ? బుద్ధిమాంద్యం అనే కాంప్లికేషన్ అందరు పేషెంట్లలోనూ రాదు కదా. లీగల్ నోటీసులకూ, కోర్టుకేసులకూ భయపడి వైద్యం చేసేప్పుడూ, చేసాక తలెత్తబోయే ప్రతి కాంప్లికేషన్ గురించీ వివరంగా చెప్పి, వాటన్నిటికీ సిద్ధమని పేషెంటు తాలూకు బంధువుల దగ్గరనుంచి సంతకాలు తీసుకునే విధానంలో ఖచ్చితమైన పద్ధతి పాటించే విదేశీ డాక్టరు చెప్పిన సాధారణ జాగ్రత్తలు విని నీలిమ అతిగా ఊహించుకుని భయపడిపోయి ఉంటుంది అనిపించింది రాధికకు.

"ఇంతకూ తను ఎక్కడ ఉంది ఇప్పుడు?" మళ్ళీ నీలిమ ఎదురయ్యే ప్రసక్తి లేకపోతే బావుండునని అప్రయత్నంగానే కోరుకుంటూ అడిగింది.

"ఏమో .. ఎక్కడ చస్తుందో నాకెందుకు. ముంబైలోనే ఉందో, లేక వచ్చిన చోటికే వెళుతుందో లేక మళ్ళీ ఇక్కడికే వచ్చి వీడి ఆపరేషన్ అయ్యేవరకూ ఎక్కడైనా చాటుగా ఉండి, బాగయ్యాక మళ్ళీ తీసుకెళ్ళే ప్లాను వేసినా ఆశ్చరం లేదు" ఆమెను బాగా అర్ధం చేసుకున్నట్లు చెబుతున్న అతడిపట్ల సానుభూతి కలిగింది ఆమెకు. బహుశా నీలిమ గురించి తనకు తెలిసిన విషయాలన్నీ అతడికి తెలిసి ఉండకపోవచ్చు. ఆమె తన జీవితంలో ఎదురైన చేదు అనుభవాలన్నిటినీ పంచుకునే ఉంటే చైతన్యకు మించిన స్నేహితుడు నీలిమకు

మరొకరు ఉండేవారు కాదు కదా అనిపించింది రాధికకు. మనుష్యులలో నమ్మకం కోల్పోయాక తమ భాధలన్నీ ఏ సైకియాట్రిస్టుకో చెప్పుకునేటప్పుడు అనిపించదేమో, ఆ వైద్యుడూ ఒకమనిషేనని, అదే నమ్మకాన్ని తన స్నేహితులలోనూ వెదకవచ్చని.

"బెంగుళూరు ఫ్లైట్ ఇంకో గంటలో వచ్చేస్తుంది. పాపం వాడు ఒంటరిగా ఎంత కంగారుపడుతున్నాడో. ఫ్లైట్ అటెండెంట్‌కు చెప్పిందంట, వాడికి జబ్బు ఉందీ జాగ్రత్తగా చూసుకోమని, పైగా ఏదయినా ప్రాబ్లం వస్తే కాంటాక్ట్ చేయమని నా నెంబరు కూడా ఇచ్చిందని, పెద్ద కేర్ తీసుకునట్లు సిగ్గులేకుండా చెప్పింది. నేనేమో ట్రాఫిక్‌లో ఉన్నాను. కారు రిపేరు. ఆటోపట్టుకుని వెళ్ళేసరికి.. ఆటో.." అతడి పరుగు ఎందుకో అర్ధమయింది రాధికకు.

"నువ్వు కంగారు పడకు, మా ఇంటినుంచి ఎయిర్ పోర్ట్ దగ్గరేగా, నేను వెళతాను" వెంటనే కారుతాళాల వేపు నడిచింది. "అదేమిటమ్మాయ్ భోజనానికి కూర్చోబోతూ.." నారాయణమూర్తి ఎదురొచ్చాడు. "గంటలో వచ్చేస్తాను నాన్నా. ఏదో ఎమర్జెన్సీ కేసు" తడుముకోకుండా అబద్ధం చెప్పేసి వడివడిగా చెప్పులేసుకుంది.

"నీకేం ప్రాబ్లం కాదుకదా. లేదు వేరే ఫ్రెండ్స్ ఎవరికైనా చెబుదామా అనుకుంటున్నాను, కానీ వాడికి వాళ్ళెవ్వరూ తెలియదు. స్ట్రేంజర్స్ దగ్గరకు వెళతాడేమో అని బయం" అతడి మాటలు గాలికి కొట్టుకుపోతున్నాయి. అతనెక్కిన ఆటో వేగం అనుభవం అయింది ఆమెకు.

"అబ్బా.. ఏంటిది ఫార్మాలిటీనా? నేను చూసుకుంటాను బై" లిఫ్ట్ దిగుతూనే పార్కింగ్‌లో ఉన్న కారువైపు వెళ్ళింది. అత్యవసర పరిస్థితుల్లో వేగంగా కారు నడవడం వస్తే కాలమే చేతుల్లో ఉన్నంత ధీమా. యాక్సిలరేటర్ తొక్కుతూ దూసుకుపోతుంటే రోడ్డుమీద పరుగులు తీస్తున్న ఒక్కో వాహనంలోని మనిషిలోనూ ఎంతటి ఆలోచనా వేదనా ఉంటాయో కదా అనిపించింది. ఇళ్ళగోడలు, కార్లు.. అన్నీ మనసుల చుట్టూ కోటలు.

విమానాశ్రయం చేరుకునేసరికి ముంబై నుంచి ఫ్లైట్ ఇంకా ల్యాండ్ అవలేదనేసరికి కాస్త మనసు కుదుటపడింది ఆమెకు. ఏమీ తోచక లాంజ్‌లో కూర్చుంది. ప్రయాణాలు ఎంత ఇష్టమో వీడ్కోళ్ళు అంత బాధాకరం ఆమెకు. *మరుసటి నిముషం ఏం జరుగుతుందో తెలియకపోయినా సుదూర ప్రాంతాలకు వెళుతూ మళ్ళీ కలుద్దాం అనుకోవడం మనిషి మూర్ఖత్వమో! విశ్వాసమో!?* మరి వివేకానంద ఈసారి రాగానే వెంటనే హాస్పిటల్‌లో అడ్మిట్ చేసెయ్యాలి. వీలైతే జెన్నిఫర్‌కు సర్జరీలో అసిస్ట్ చెయ్యడం కుదురుతుందేమో అడగాలి. మళ్ళీ జెన్నిఫర్‌కి ఎదురుపడాలంటే ఆమెకు ఇబ్బందిగా అనిపించింది. ప్రాణస్నేహితురాలు అయినా అంత నిజం చెప్పాల్సింది కాదు. మనసులోపలి భావాలన్నీ వెలిబుచ్చేసుకుంటూపోతే ఇక ముఖాలు చూసుకోవడం ఎలా? అరచేతుల్లో సన్నగా వణుకు మొదలైంది ఆమెకు. ఎదురుగా ఇద్దరు విదేశీమహిళలు చేతుల్లో చేతులేసుకుని వెళుతున్నారు. ఛ, అసలు ఏమనుకుంది జెన్నిఫర్ తనను గురించి. ఆమె మాటలు విన్నప్పుడు అంతగా ఆలోచించలేదు కానీ ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే కాస్తంత జుగుప్సగా అనిపిస్తోంది. తనను అలా ఎలా ఊహించుకుంది ఆమె. ఎంత మానసికమే అయినా ప్రేమలో కాస్తంత శారీరక వాంఛ ఉంటుంది కదా. ఆ తృష్ణ తీరనిదే ప్రేమ ఎలా సంపూర్ణం అవుతుంది. ప్రతి సృష్టి జరగనిదే ఇద్దరి కలయికకు అర్ధం ఏమిటి? ప్రపంచమంతా స్వలింగ సంపర్కాలూ వాటి హక్కులూ అంటు ఆధునికత పేరిట గొంతు చించుకుంటున్నా, పురాతన సాంప్రదాయాల్లో ఉన్నదేనని చరిత్రకారులు పాతపుస్తకాలూ, శిల్పకళల ఆధారాలూ చూపుతున్నా తనదాకా వచ్చేసరికి కానీ ప్రకృతి వైపరీత్యం అంటే ఏమిటోఎవ్వరికీ అర్ధం కాదు" ఐ లవ్ యూ అన్కండీషన్లీ.. యూ ఆర్ అ మ్యాన్ ఆర్ ఉమన్ ఐ డోంట్ మైండ్ ఐ సీయూ అబోవ్ ఆల్ దట్ రేస్, జెండర్, ఏజ్ డెఫినిషన్స్.." జెన్నిఫర్ మాటలు గుర్తొచ్చాయి ఆమెకు. నిజంగా మనిషి మనిషిని అతడి బేసిక్ ఎలిమెంట్స్‌కు / కనీస బాహ్యగుణాలకు అతీతంగా ప్రేమించడం సాధ్యమా?

"హేయ్.. ఏంటీ నన్ను అంత మిస్ అవుతున్నావా?" ఆలోచనల్లోంచి ఉలిక్కిపడి చూసింది రాధిక. నవ్వుతూ ఎదురుగా ఉన్నాడు రాజు.

"అదేంటి ఎప్పుడూ లేనిది ఇలా.. కనీసం ఫోన్ అయినా చెయ్యలేదే నన్ను రిసీవ్ చేసుకోవడానికి వస్తున్నట్లు"

అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూడలేకపోయింది ఆమె. ముంబై నుంచి వస్తున్న విమానం ఐదునిముషాల్లో ల్యాండ్ అవనున్నట్లు అనౌన్స్‌మెంట్ కనిపిస్తుండగా రాజు ఆమెకేసి నడుస్తున్నాడు..!!

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో..)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!
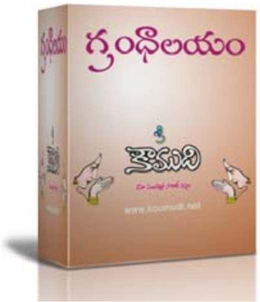
Click here to go to KOUMUDI Library